

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120393044
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120393044.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Marianny Hirkovej v právnej veci žalobcu: J. B. B..T..Y., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154 právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: Z. K., N.. X.X.XXXX, C. A. V. N. XXXX/X, XXX XX Prešov o zaplatenie 15.143,81 Eur s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/59/2021-119 zo dňa 04.11.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku I.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 1050,- Eur s príslušenstvom zastavil. II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie podľa ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 54 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného v čase uzatvorenia zmluvy (dňa 17.12.2014) a § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinným v čase postúpenia pohľadávky (dňa 14.02.2020). Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 473/2001 Z.z. o bankách a výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že sa v prvom rade zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu. Posudzovaný právny vzťah strán je podľa názoru súdu prvej inštancie právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou keďže M. Ú. A. P..B.. bola od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi M. Ú. A., P..B.. a žalovaným bola dňa 17.12.2014 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „H.“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX (ďalej aj ako „Zmluva“), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške XX.XXX Z., ktorý sa žalovaný zaviazali splácať v 119 mesačných splátkach. V zmluve je uvedená výška úrokovej sadzby 11,40 % p.a. pri zľave ak bola poskytnutá, pričom v takom prípade je mesačná splátka 312,13 Eur, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) 12,13 % a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 37.143,96 Eur. Priemerná RPMN je 11,25 %. Konečná splatnosť bola 30.11.2024.

4. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok bola pohľadávka voči žalovanému ku dňu 2.3.2020 postúpená na žalobcu.

5. V civilnom procese platí tzv. prejednacia zásada. Žalobca si uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t. j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že jeho právny predchodca bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z..

6. Žalobca ku skúmaniu bonity uviedol, že pred uzavretím zmluvy žalovaný poskytol informácie o svojom zamestnaní, výške príjmu, o svojich záväzkoch a ďalšie podrobné informácie, ktoré sú zrejmé zo strán 6-10 prílohy označenej ako „Ž. Y. H.“.

7. Zo žiadosti o úver vyplýva, že žalovaný mal základ dane z príjmu 24.000 Eur, daň z príjmu 200 Eur a obrat 24.000 Eur, bol zamestnaný ako živnostník Z. K. - F. H., býva v nehnuteľnosti vo vlastníctve bez hypotéky bez vyživovaných detí s počtom členov domácnosti 1. Podľa predloženej žiadosti nemal žalovaný žiadne záväzky.

8. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, že jeho právny predchodca sám skúmal schopnosť žalovaného splácať úver. Tento sa iba uspokojil s údajmi, ktoré žalovaný uviedol v žiadosti o úver. Právny predchodca si však tieto údaje žiadnym spôsobom neoveroval. V konaní nebolo preukázané, aby právny predchodca žalobcu nahliadol do úverového registra. Taktiež si neoveril výšku príjmu žalovaného. Právny predchodca žalobcu taktiež neskúmal výdavky žalovaného. Náklady na bývanie, dopravu alebo domácnosť zo žiadosti nevyplývajú a žalobca iné doklady v konaní nepredložil.

9. Žalobca teda súdu nepreukázal, aby jeho právny predchodca skúmal príjmy a výdavky žalovaných. Z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva. Je povinnosť subjektu, ktorý poskytuje finančné plnenie vo forme úverov, tieto okolnosti objektívne zistiť. Za týchto okolností právny predchodca žalobcu zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ale naopak, tieto svoje povinnosti porušil, čím sú naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona prvá veta, t. j., že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

10. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k neplátnému zosplateniu. Pretože v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V prejednávanej veci žalovaný síce bol v omeškaní so zaplatením splátky viac ako 3 mesiace, avšak nebol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca v konaní predložil list, označený ako Tretia upomienka - pokus o zmier, ktorým právny predchodca žalobcu listom upozornil žalovaného na omeškanie dlžných splátok a vyzval žalovaného k ich úhrade. Zároveň ho upozornil na právo banky odstúpiť od zmluvy o úvere. Predmetným listom bol teda žalovaný upozornený na prípadne odstúpenie od zmluvy a nie zosplatenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Odstúpenie od zmluvy a zosplatenie sú dva odlišné inštitúty, ktoré majú iné právne následky. Teda nemožno považovať zaslanie listu zo dňa 11.12.2017 za naplnenie požiadavky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Keďže iné upozornenie nebolo v konaní preukázané, dôsledkom toho je teda neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pretože v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR rozsudok zo dňa 28.03.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017. Právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru resp. zosplatenie úveru je neplatný právny úkon teda Všeobecná úverová banka a.s. nemohla postúpiť žalobcovi tzv. živý úver s konečnou splatnosťou dňa 30.11.2024. Navyše v konaní nebolo preukázané doručenie písomnej výzvy potom čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Preto súd prvej inštancie vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobu zamietol.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný avšak žiadne trovy konania mu nevznikli, preto mu ich súd nepriznal a neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

12. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Právne odôvodnil odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 psím. d), e), f) a h) CSP. Napadol rozsudok vo výroku II., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v súvisiacom výroku III. o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd podľa ust. 388 CSP rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 14.093,81 Eur, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 15.943,81 Eur od 22.02.2018 do 05.05.2020, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 15.743,81 Eur od 06.05.2020 do 29.06.2020, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 15.593,81 Eur od 30.06.2020 do 17.07.2020, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 15.443,81 Eur od 18.07.2020 do 04.09.2020, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 15.293,81 Eur od 05.09.2020 do 23.09.2020, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 15.143,81 Eur od 24.09.2020 do 18.11.2020, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.993,81 Eur od 19.11.2020 do 02.02.2021, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.843,81 Eur od 03.02.2021 do 04.03.2021, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.693,81 Eur od 05.03.2021 do 17.05.2021, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.543,81 Eur od 18.05.2021 do 13.07.2021, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.393,81 Eur od 14.07.2021 do 24.08.2021, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.243,81 Eur od 25.08.2021 do 18.10.2021, úrok z omeškania 5% ročne zo sumy 14.093,81 Eur od 19.10.2021 do zaplattenia a žiadal priznať náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu. Namietal, že súd prvej inštancie rozhodol v tomto spore v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania a ust. § 282 CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa názoru žalobcu nie je správne. Z vyjadrenia žalovaného a ním prejavenej vôle dlžnú sumu zaplatiť nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že nárok, ktorého zaplattenie je predmetom tohto sporu žalovaná uznáva (zrejme žalovaný). Podporne odkázal žalobca na právne závery vyjadrené v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/660/2014 ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/345/2016-67. Požiadavka o určitosti uznávacieho prejavu je v zmysle súdnej judikatúry splnená aj bez výslovného použitia výrazu uznanie dlhu ak je z okolností prípadu nepochybné, že išlo o uznávací prejav (T.).

13. V podaniach zo dňa 30.09.2021 a 27.10.2021 žalobca navrhol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa ust. § 282 CSP z dôvodu uznania nároku žalovaným. K účinkom procesného úkonu uznania nároku podporne odkázal žalobca na uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Obo/38/2009 zo dňa 25.03.2010. Prípadná argumentácia súdu prvej inštancie o potrebe vykonania ex offo súdnej kontroly z dôvodu spotrebiteľského charakteru sporu aj v prípade procesného uznania nároku je bez opory v práve. Civilný sporový poriadok v ust. § 282 jednoznačne stanovuje, že v prípade uznania nároku žalovaný súd na návrh žalobcu rozhodne rozsudkom pre uznanie. Pre spotrebiteľské spory žiadna výnimka v tomto smere neplatí. Žiadnu výnimku neuznáva ani CSP vo svojej tretej časti druhá hlava diel prvý. Pre prípad dohody sporových strán súlad s hmotným právom súd posudzuje len v prípade schvaľovania súdneho zmiery (§ 148 ods. 2 CSP).

14. V tejto súvislosti poukázal podporne žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.03.2018 sp. zn. 5Co/302/2018. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že nebolo preukázané, že si právny predchodca žalobcu splnil podmienky požadované v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka predovšetkým čo sa týka doručovania upozornenia spotrebiteľa pri omeškaní zo splatením splátok viac ako 3 mesiace v lehote nie kratšej ako 15 dní uplatní práva na zosplatenie úveru toto tvrdenie súdu nie je správne. Spolu so žalobou bola súdu doručená nielen tretia upomienka zo dňa 11.12.2017 (výzva na úhradu omeškanej splátky), ale spolu s ňou aj podací hárok preukazujúci doručovanie tejto žalovanému a to pod číslom zásielky T.. Z toho podacieho hárku je zjavné, že predmetná výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 11.12.2017 čo vyplýva z dátumu na ľavej bočnej strane hárku. Obe tieto listiny a tiež výzva právneho predchodcu na predčasné splatenie s doručkovou obálkou sú súčasťou súdneho spisu doručenia návrhu na vydanie Platobného rozkazu. Predmetné výzvy boli doručované žalovanému na adresu ním uvedenú v uzavretej zmluve pričom počas trvania úverového vzťahu žalovaný neoznámil právnenému predchodcovi žalobcu inú adresu na prijímanie písomností a teda žalobca preukázal, že zásielky boli zasielané do dispozičnej sféry žalovaného. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR na posudzovanie účinkov doručenia poštových zásielok uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/73/2016 a 5Cdo/129/2010. Následne citoval ust. § 52 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách a konštatoval, že v konaní bolo preukázané splnenie oboch podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a žalobca má za nesporné, že k postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti

nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. V tejto súvislosti poukázal žalobca na nález Ústavného súdu SR z 01.04.2015 sp. zn. I. ÚS/640/2014. Správnym procesným postupom by súd prvej inštancie vyhovel v žalobcom upravenom rozsahu a vo veci by rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku podľa ust. § 282 CSP. Zároveň by správnym právnym posúdením veci súd prvej inštancie musel dospieť k záveru, že im v spore svedčí aktívna legitímácia. Preto navrhol rozsudok zmeniť v súlade s petitom odvolania. Proti žalovanému si uplatnil náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok v konaní pred súdom prvej inštancie za zaplatený súdny poplatok za podané odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnej pomoci.

15. Vyjadrenie zo strany žalovaného do spisu predložené nebolo.

16. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.09.2022 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

19. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav v napadnutej časti, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

20. Čo do odvolacej námietky žalobcu, že bolo potrebné rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR napríklad na rozsudok sp. zn. 7Cdo/179/2020 zo dňa 30.11.2021, ktorý bol publikovaný v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod číslom 25 z ktorého vyplýva, že v spotrebiteľskom spore možno za relevantný prejav spotrebiteľa, že uznáva nárok dodávateľa (§ 282 CSP) považovať iba jednoznačný, pochybností nevyvolávajúci prejav spotrebiteľa, ku ktorému pristúpil až po osobitnom poučení súdom v zmysle § 292 písm. b) CSP. Bez takéhoto poučenia súdom samo vyjadrenie spotrebiteľa, že „si je vedomí dlhu“ a „chce dlžnú sumu zaplatiť“ nemožno považovať za uznanie nároku.

21. S týmto záverom Najvyššieho súdu SR sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Preto súd prvej inštancie správne vo veci nerozhodol rozsudkom pre uznanie nároku. Za uznanie nároku nemožno považovať podanie žalovaného označené ako odvolanie (č.l.70 spisu), že sa odvoláva čo do zaplata celj čiastky 15.143,81 Eur naraz nakoľko uhrádza mesačne po 150,- Eur na účet. Žiadal, aby mohol naďalej platiť mesačne prevodom po 150,- Eur na účet nakoľko nie je možné z jeho strany uhradiť celú čiastku naraz v plnom rozsahu. Odvolacia námietka žalobcu teda nie je dôvodná.

22. Dôvodná nie je odvolacia námietka žalobcu ani čo do rozporu konania súdu prvej inštancie so zásadou kontradiktórnosti konania a ust. § 282 CSP vo vzťahu k ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, ktorý bol publikovaný v zierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod číslom 6 z ktorého vyplýva, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

23. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 40 odôvodnenia, že ak právny predchodca žalobcu neskúmal bonitu žalovaného nemal pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Preto zo strany právneho predchodcu došlo k neplatnému zosplatneniu. Žalovaný skutočne bol v omeškaní so zaplatením splátky viac ako 3 mesiac, avšak nebol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca tak ako tvrdí aj vo svojom odvolaní v konaní predložil list označený ako Tretia upomienka- pokus o zmier, ktorým právny predchodca žalobcu listom upozornil žalovaného na omeškanie dlžných splátok a vyzval žalovaného k ich úhrade. Zároveň ho upozornil na právo banky odstúpiť od zmluvy o úvere. Predmetným listom teda bol žalovaný upozornený na prípadné odstúpenie od zmluvy a nie zosplatnenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že odstúpenie od zmluvy a zosplatnenie sú dva odlišné inštitúty, ktoré majú iné právne následky, teda nemožno považovať zaslanie listu zo dňa 11.12.2017 za naplnenie požiadavky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako sa mylne domnieva žalobca. Keďže iné upozornenie nebolo v konaní tak ako to správne uvádza súd prvej inštancie preukázané dôsledkom toho je neplatnosť právneho úkonu a to vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru pretože v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu. Súd prvej inštancie správne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 na ktorý poukazuje i odvolací súd a s ktorým sa plne stotožňuje. Teda ani táto odvolacia námietka žalobcu nie je dôvodná.

24. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku I. ako vecne správny potvrdil aj z dôvodu, že súd prvej inštancie správne rozhodol i o trovách konania.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

26. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Tomu však preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania z obsahu spisu nevyplývajú ani si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).